

Medlemsantal vil jeg sige, at det her i København er 9, i de andre Kredsbestyrelser 3 eller 5, saa jeg tror vanskeligt, man kan tænke sig det væsentligt formindsket. Jeg maa derfor vedblivende mene, at det ærede Medlems Kritik her skyder langt over Maalet.

Fraenkel: Paa et tidligere Tidspunkt af Debatten udtalte jeg, at jeg var for offentlig Votering i Højesteret, men at jeg dertil knyttede den Betingelse, at Højesteretsdommerne blev væsentlig højere lønnet, end de er nu. Det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen tog dette Spørgsmaal op og erklærede, at Spørgsmaalet om højere Lønning til Højesteretsdommerne hørte ikke hjemme her. Nu gad jeg nok vidst, hvor det skulde høre hjemme, hvis det ikke hørte hjemme under en Debat om Retsplejeloven, hvor man anser det for at være en Betingelse for Indførelsen af offentlig Votering, at Dommerne aflønnes bedre. Jeg kunde have forstaaet, om det ærede Medlem havde sagt, at han maatte have en Motivering af mit Krav om den højere Lønning, men at dette Krav i sig ikke skulde høre hjemme her, kan jeg slet ikke anerkende. Og med Hensyn til en Motivering maa jeg sige, at jeg troede i Grunden, den under disse Forhold var selvindlysende.

Højesteretsdommerne har, saa vidt jeg ved, en Grundløn af 11 000 Kr., og det vil sige, at det ikke er muligt at være Højsteretsdommer, hvis man ikke enten har private Midler eller paatager sig andre Stillinger. Nu er jeg imod, at nogen som helst Stilling i Landet og da mindst en Dommers skulde være afhængig af, at man tillige raadede over private Midler, og ligesaa er jeg imod, at navnlig en Dommersstilling forenes med andre indtægtgivende Stillinger. Hvis Forholdene var her, som de er i England med den ganske overordentlige Respekt for Retten og for Rettens Bærere, som findes der baade hos Institutioner og hos Enkeltmand, vilde Sagen kunne stille sig noget anderledes, men her er den højere Løn absolut nødvendig. Man kan ikke lade sig nøje med, at Højesterets Dommere skal være stærke Personligheder, som kan udtale deres Mening uden Hensyn til noget som helst andet. Naturligvis skal de være det, men Højesterets Dommere er jo ogsaa Mennesker, og man skal hverken gøre Fristelsen for dem til at slaa af paa de ideale Krav, de maa stille til sig selv i deres Dommervirk-somhed, eller gøre den materielle Risiko ved at fastholde disse Krav større end højst nødvendigt, og det gør man i det Øjeblik,

man sætter disse Stillinger paa nogle Lønninger, som en Mand, naar han har Familie, faktisk ikke kan leve af.

Jeg vil ikke have Højesteretsdommeren op i en økonomisk Overklasse — det vilde af andre Grunde være uheldigt —, men jeg vil have ham stillet saaledes, at han med en rimelig borgerlig Levefod overhovedet ikke behøver at tænke over, hvor han skal faa det nødvendige fra til sit Underhold og sine Børns Opdragelse, og det er han nødt til nu. Og det er dobbelt nødvendigt at stille dette Krav nu, hvor det fra de mest forskellige Sider her er indrømmet, direkte eller indirekte, at vort hele Samfund, selve Retsembedsmændene og Politiembedsmændene, Borgerne og frem for alt Pressen, har vist sig fuldstændig umodent til at modtage den Retspleje, som er indført gennem den nye Lovgivning. Hvad Pressen i saa Henseende har præsteret, er ganske simpelt haarrejsende og utænkeligt. Man kan jo dokumentere med Artikel efter Artikel, at Bladene — og jeg siger med Sorg, at samtlige Partiers Blade her maa holde for —, naar Folk er kommet op for Rettens Skranke som sigtede, maaske ikke en Gang som anklagede endnu, flaar i disse Mennesker, gør Sigtelser til Anklage og Anklage til Dømmefældelse paa en saadan Maade, at Haarene maa rejse sig paa Hovedet af ethvert Menneske, der har ikke blot nogen Retsfølelse og Retfærdighedsfølelse, men nogen ganske almindelig Kultur. Her klages saa meget og saa ganske uretfærdigt — jeg skal straks sige hvorfor uretfærdigt — over Rigsdagen og Rigsdagsmændene. Der er Grund til at fremhæve som et Lyspunkt for os, at man under denne Debat har set denne Anklage overfor Pressen fremført fra alle Partiers Side. Det kan vi henvise til, naar disse Klager saa ganske uretfærdigt rejses overfor os.

Hvorfor er de uretfærdige? De er uretfærdige, fordi de tager deres Maalestok efter en eller anden ideal Tilstand, som maaske højst uklart foresvæver vedkommende Kritiker. Men det er en Selvfølge, at det, man skal maale den parlamentariske Tilstand med, er Tilstanden, som den var, før Parlamentarismen blev indført, og gør vi det, saa har vi kun Grund til at mene, at Tilstanden nu, hvor meget der end kan være at udsætte paa den, staar himmelhøjt over den tidligere. Der er naturligvis meget at udsætte paa den, det er klart, og den Kritik, der tager Sigte derpaa, maa enhver ikke alene finde sig i, men han skylder Tak for den. Men disse Klager og Angreb ud i det blaa af Mennesker, der aabenbart ingen